

לריבה"לה דודתי היקרה והאהובה,
חיינו היו קרובים ושזורים ב40 שנים שגרתם בחיפה.
את ופיצי עזרתם לנו להקים את מכון אפי לפני כ30 שנה
ועבדת במכון כמעט 20 שנה. את היית החלוצה במשפחתנו
שהתחילה לעבוד עם תלמידים מיוחדים. שהתחלת
קראו לזה עבודה עם "טעוני טיפוח". עברת הרבה השתלמויות
עד שלבסוף שמך המקצועי כמורה להוראה מתקנת בקריאה
היה ידוע ונחשב. למדתי ממך המון, חוץ משיטות שונות
בעקר היחס החם והמכבד לילדים מתקשים. שמעתי
בעובדי לידך את הצחוק המתגלגל שלך וצהלת הילדים
שהצליחו.
בשנים האחרונות מאד התגאת במאיה נכדתך. היית מספרת
כמה נעים היה לך שקראו לך "סבתא של מאיה" ודברו בשבח
של מאיה כמורה, גם כמורה של ילדים מתקשים.

עוד צד מאד מיוחד שמשמש לי כמופת הם היחסים שהיו
בינך ובין עניק. מאז שהיית בת שנתיים והיא טיפלה בך
(בגלל מחלתה של נעמי), הייתם מאד קשורות. ראיתי
תמיכה בלתי מסויגת, מחויבות ועזרה ללא תנאי. וגם
פשוט הנאה אחת בחברה של השניה ו"גוד טיים" כמו שאהבת.
בשיחה האחרונה שדברנו יחד, לפני כמה שבועות אמרת לי
:" בקלפים פתוחים, אני יודעת שאני לקראת הסוף. אני לא
מפחדת למות. אני רק מקווה שזה לא יהיה עם סבל.
חייתי חיים שלמים ומלאים. הכי אני גאה במשפחה שלי.
אני יודעת שיש לכם רשת רחבה של תמיכה. וכל אחד
ואחת הם בני אדם".
תהיי נשמתך צרורה בצרור החיים ריבה יקרה.

7/1/2021